

XLVIII.

B e t æ n k n i n g

over

Forflag til Lov om de fælles private Veies Istandsættelse og Vedligeholdelse.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 19de Marts 1864.)

Med nærmere at gjennemgaae det omhandlede Lovforflag har Udvalget, navnlig efter om Sagen at have konfereret med Indenrigsministeren, befundet, at det led af saabanne Mangler, som det viste sig vanskeligt at afhjælpe paa anden Maade, end ved aldeles at omredigere det, hvorved dets Indhold ikke alene kunde blive fyldigere, men ogsaa dets Skikkelse mere overeensstemmende med den Form, som var givet tidligere Love angaaende beslagtede Forhold, navnlig de Love, der angaae Bestyrelsen af de mindre Vandløb; herved har man tillige søgt saavidt muligt at give Bestemmelser for Afgjørelsen af adskillige Spørgsmaal, som ved hine Loves Anvendelse have vist sig at være af praktisk Vigtighed.

Skjøndt nu Udvalget i det Hele har været enig i saa godt som alle Punkter i det nye Lovforflag, man har anseet det for nødvendigt at forelægge Thinget til eventuel Vedtagelse som et Endringsforflag til det oprindelige Lovudkast, er det ikke lykkes at tilveiebringe Enighed om et Hovedpunkt, nemlig om Spørgsmaalet, til hvem de kommunale Bestyrelses Klædninger skulle appelleres. Fleertallet formener nemlig, at en sliq dømmende Myndighed bør udøves af den Autoritet, som alt er beklædt med en saadan Myndighed i lignende Sager, og maa ansees meest skiftet til at udøve den, nemlig Landsvæsenkommissionen, i hvilket Forsædet desuden føres af den Autoritet, der pligtmæssigt har med det lavere Veivæsen at bestille,

nemlig Politimesteren, — hvorhos man formener, at den Beføjning, som derved vil paaføres Vedkommende, jevnlig vil vise sig at være en Anledning til at forhindre temerær Paaanke af Underinstansens Klædninger, medens den paa den anden Side ikke er saa stor, at Paaanke af virkelig vigtige Sager ved den umuliggjøres. Derimod anseer Fleertallet det for uønskeligt, at en i ganske andre Diemed valgt Forsamling, som Amtsraadet, der ikkun har administrativ Myndighed, saaledes som af et Mindretal foreslaaet, skal i et enkelt Tilfælde beklædes med en exceptionel, virkelig dømmende, Myndighed.

Et Mindretal har derimod ikke kunnet været enig i denne saavel i det oprindelige Lovforflag, som i Endringsforflaget af Fleertallet foreslaaede endelige Afgjørelse ved Landsvæsenkommissionerne, eftersom det anseer denne Afgjørelsesmaade for at være for kostbar, idet de fleste Sager, om hvilke der vil blive Spørgsmaal, formeentligen ikkun ville være af ringe Værdi, saaledes at Beføjningerne ved deres endelige Afgjørelse lettigen kunde komme til at overstige Værdien af selve Sagens Gjenstand. Dertil kommer, at Mindretallet antager, at det er inkonsekvent, at, naar Afgjørelsen i første Instans er lagt i de underordnede kommunale Bestyrelses Haand, Sagens endelige Afgjørelse skal overdrages en ikke kommunal Autoritet, Landsvæsenkommissionen, som ikke